

Π.Λ. ΤΡΑΒΕΡΣ

ΜΑΙΡΗ ΠΟΠΠΙΝΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γ. ΓΙΟΥΚΑΛΑΣ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ_____

ΑΓΚΥΡΑ

ΜΑΙΡΗ ΠΟΠΙΝΣ

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Σταύρος Παλάντσας*
Εσωτερική εικονογράφηση: *Μάκης Γιακουμάτος*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρι*

© 2008 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.

Η παρούσα έκδοση, Μάρτιος 2009

για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124, Αθήνα, Τ.Κ. 106 81

Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *Mary Poppins*

ISBN: 978-960-422-627-6

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Π.Λ. ΤΡΑΒΕΡΣ

ΜΑΙΡΗ ΠΟΠΙΝΣ

Μετάφραση

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

αγκυρα

Κεφάλαιο 1

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

Αν θέλατε να βρείτε τη Δεντροστοιχία των Κερασιών, το απλούστερο θα ήταν να ρωτήσετε τον αστυφύλακα στο σταυροδρόμι. Με την ανάποδη του χεριού θα έσπρωχνε την κάσκα του προς τον σβέγκο του· έπειτα θα έξυνε το κεφάλι του σκεφτικός· και, τέλος, με το τεράστιο ασπρογαντοφορεμένο δάχτυλό του, θα σας έδειχνε τη σωστή κατεύθυνση.

– Πρώτος δρόμος δεξιά, δεύτερος αριστερά, πρώτος δεξιά, άλλη μια φορά, και φτάσατε.

Κι είναι αλήθεια. Θα σας έφτανε ν' ακολουθήσετε κατά γράμμα αυτές τις οδηγίες και θα βρισκόσαστε στη Δεντροστοιχία των Κερασιών, με τα σπίτια από τη μια μεριά, το πάρκο από την άλλη και τις κερασιές στα δυο πεζοδρόμια.

Αν ζητούσατε τον αριθμό 17, πράγμα πολύ πιθανόν, αφού όλη η ιστορία γίνεται στον αριθμό 17, θα τον βρίσκατε χωρίς δυσκολία. Είναι το πιο μικρό σπίτι της Δεντροστοιχίας, το μόνο που έχει ανάγκη από σοβάτισμα. Πραγματικά, ο κύριος

Μπανκς, ο ιδιοκτήτης, είχε πει στην κυρία Μπανκς ότι μπορούσε να διαλέξει ανάμεσα στα δυο: ή να μείνει σ' ένα όμορφο σπίτι, καθαρό και άνετο, ή ν' αναθρέψει τέσσερα παιδιά. Γιατί παιδιά και σπίτι συγχρόνως, θα στοίχιζαν ακριβά.

Τότε η κυρία Μπανκς άρχισε να σκέφτεται.

Στο τέλος αποφάσισε πως δεν μπορούσε να κάνει χωρίς την Τζέιν, τη μεγαλύτερη από τα παιδιά, ούτε χωρίς τον Μάικλ, το δεύτερο, ούτε χωρίς τον Τζον και την Μπάρμπαρα, τα δίδυμα. Κι έτσι η οικογένεια Μπανκς ήρθε να εγκατασταθεί στον αριθμό 17, μαζί με την κυρία Μπριλ, τη μαγείρισσα, την Έλεν, που έστρωνε το τραπέζι, τον Ρόμπερτσον, που κούρευε το γρασίδι, ακόνιζε τα μαχαίρια, γυάλιζε τα παπούτσια και, όπως έλεγε ο κύριος Μπανκς, «σπαταλάει τον καιρό του και τα χρήματά μου».

Υπήρχε φυσικά και η Καίτη, η νταντά των παιδιών που, για να είμαστε δίκαιοι, δεν αξίζει ν' αναφερθεί σ' αυτό το βιβλίο, αφού τη στιγμή που αρχίζει η ιστορία μας, εκείνη έφυγε από το σπίτι.

– Και χωρίς να με προειδοποιήσει μάλιστα! έλεγε πειραγμένη η κυρία Μπανκς. Αναρωτιέμαι τι θα κάνω τώρα...

– Θα δημοσιεύσεις μια αγγελία, αγαπητή μου, είπε ο κύριος Μπανκς βάζοντας τα παπούτσια του. Και θα μου άρεσε πολύ να φύγει κι ο Ρόμπερτσον χωρίς να με προειδοποιήσει· πάλι μου γυάλισε το δεξί παπούτσι μονάχα και όχι και τ' αριστερό.

– Τι σημασία έχει; είπε η κυρία Μπανκς. Δεν μου είπες ακόμα τι να κάνω για το ζήτημα της Καίτης.

– Δεν καταλαβαίνω τι θα μπορούσα να κάνω για το ζήτημα της Καίτης, αφού η Καίτη σηκώθηκε κι έφυγε, απάντησε ο κύριος Μπανκς. Αλλά αν ήμουν στη θέση σου, νομίζω

πως θα έβαζα μια αγγελία στην εφημερίδα για να πω ότι η Τζέιν, ο Μάικλ, ο Τζον κι η Μπάρμπαρα Μπανκς, χωρίς ν' αναφέρω και τη μητέρα τους, χρειάζονται την καλύτερη, αν είναι δυνατόν, νταντά παιδιών, όσο το δυνατόν πιο οικονομική κι όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Έπειτα θα στεκόμουν στο παράθυρο και θα περιμένα. Κι όταν θα σχηματιζόταν ολόκληρη ουρά από νταντάδες μπροστά στην καγκελόπορτα, θα θύμωνα, γιατί θα εμπόδιζαν την κυκλοφορία και θα ήμουν υποχρεωμένος να δώσω ένα σελίνι στον αστυφύλακα, για να τον ευχαριστήσω για τον παραπανίσιο κόπο που θα έκανε. Τώρα είναι ώρα να φύγω. Μπρε! Κάνει τόσο κρύο, όσο και στον Βόρειο Πόλο! Αναρωτιέμαι από πού φυσάει ο άνεμος.

Καθώς μιλούσε, ο κύριος Μπανκς πέρασε το κεφάλι του από το άνοιγμα του παραθύρου κι έριξε μια ματιά στην έπαυλη του ναυάρχου Μπουμ, στη γωνία της Δεντροστοιχίας. Ήταν η πιο όμορφη έπαυλη της συνοικίας κι η συνοικία ήταν πολύ περήφανη γι' αυτήν, επειδή ήταν φτιαγμένη σαν καράβι. Είχε ένα κατάρτι με μια σημαία στον κήπο και στη στέγη, έναν ανεμοδείκτη που έμοιαζε με τηλεσκόπιο.

- Α! είπε ο κύριος Μπανκς, βάζοντας γρήγορα το κεφάλι του μέσα. Το τηλεσκόπιο λέει: άνεμος ανατολικός. Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ. Πάγωσα ως το μεδούλι. Θα φορέσω δυο παλτά.

Έπειτα φίλησε αφηρημένα τη γυναίκα του στην άκρη της μύτης και, με την τσάντα παραμάσχαλα, έφυγε για την τράπεζα, όπου εργαζόταν.

Η κυρία Μπανκς μπήκε στο σαλόνι και πέρασε την ημέρα της γράφοντας αγγελίες για τις εφημερίδες, όπου ζητούσε επειγόντως νταντά για παιδιά. Όσο για την Τζέιν και τον Μάικλ, είχαν εγκατασταθεί στο παράθυρο του δωματίου τους

για να βλέπουν τις νταντάδες που θα έρχονταν. Τα δυο παιδιά ήταν ευχαριστημένα που είχε φύγει η Καίτη. Ποτέ δεν την είχαν αγαπήσει. Ήταν γριά, χοντρή και μύριζε κονιάκ. Οποιαδήποτε άλλη θα ήταν προτιμότερη από την Καίτη.

Όταν ο ήλιος βασίλευε στο βάθος του πάρκου, η κυρία Μπριλ και η Έλεν ήρθαν στο δωμάτιο των παιδιών για να ταΐσουν τα δίδυμα και να τους κάνουν το μπάνιο τους. Μετά το βραδινό φαγητό, που το έτρωγαν πάντα νωρίς, η Τζέιν κι ο Μάικλ ξαναπήγαιναν στο παράθυρο για να περιμένουν τον κύριο Μπανκς, ακούγοντας τον ανατολικό άνεμο που βογκούσε ανάμεσα στις γυμνές κερασιές της Δεντροστοιχίας. Οι καμμένες οι κερασιές λύγιζαν και χτυπιόντουσαν μέσα στο σούρουπο· θα έλεγε κανένας πως χόρευαν σαν τρελές πάνω στις ρίζες τους.

– Να ο μπαμπάς! φώναξε ξαφνικά ο Μάικλ, δείχνοντας μια σιλουέτα που είχε παρουσιαστεί μπροστά στην καγκελόπορτα.

Η Τζέιν μισόκλεισε τα μάτια της, για να δει καλύτερα μέσα στο σκοτάδι.

– Όχι, δεν είναι ο μπαμπάς, είπε. Είναι κάποιος άλλος.

Τότε η σιλουέτα, που την έδεχνε ο άνεμος, σήκωσε το χερούλι της καγκελόπορτας κι είδανε πως ήταν μια γυναίκα που με το ένα της χέρι κρατούσε το καπέλο της στο κεφάλι και με το άλλο βαστούσε μια βαλιτσούλα. Έπειτα, έγινε ένα πράγμα παράξενο: μόλις βρέθηκε στον κήπο, θα έλεγες πως ο άνεμος την άρπαξε, την σήκωσε ψηλά και την έριξε πάνω στο σπίτι. Θα πίστευε κανείς πως την είχε ρίξει πρώτα πάνω στην καγκελόπορτα, έπειτα περίμενε να την ανοίξει και μετά την ξανασήκωσε για να την ακουμπήσει, μαζί με τη βαλιτσούλα της, μπροστά στην πόρτα του σπιτιού. Όταν προ-

σγειώθηκε, τα παιδιά άκουσαν έναν κρότο φοβερό και σείστηκε όλο το σπίτι.

– Πολύ παραξένο, είπε ο Μάικλ. Πρώτη μου φορά βλέπω τέτοιο πράγμα.

– Πάμε να δούμε ποια είναι, είπε η Τζέιν και, παίρνοντας από το χέρι τον Μάικλ, τον πήγε στο κεφαλόσκαλο, απ' όπου έβλεπαν ό,τι γινόταν στο χολ.

Σε λίγο τα παιδιά είδαν τη μητέρα τους να βγαίνει από το σαλόνι ενώ πίσω της ακολουθούσε μια άγνωστη, πολύ αδύνατη γυναίκα με μαύρα, γυαλιστερά μαλλιά, με μια μύτη σαν χερούλι κατσαρόλας, με μεγάλα πόδια και μεγάλα χέρια. Φορούσε ένα καπέλο με λουλούδια, μια ζακέτα στενή, μια φούστα που έφτανε ως τους αστραγάλους.

– Θα έλεγε κανείς πως είναι μια ξύλινη κούκλα, ψιθύρισε η Τζέιν.

– Θα δείτε, έλεγε η κυρία Μπανκς, είναι χαριτωμένα παιδιά.

Ο Μάικλ σκούνησε με τον αγκώνα του την Τζέιν.

– Δεν είναι καθόλου δύσκολα, συνέχισε η κυρία Μπανκς με ένα ύφος αόριστο, σαν να μην πίστευε ούτε η ίδια τα λόγια της.

Η άγνωστη ρούφηξε τη μύτη της, σαν να μην τα πίστευε ούτε εκείνη.

– Τώρα, για τα συστατικά σας... είπε η κυρία Μπανκς.

– Δεν δίνω ποτέ, είναι η αρχή μου! την διέκοψε η άλλη σταθερά.

Η κυρία Μπανκς φάνηκε παραξενεμένη.

– Μα, μου φαίνεται πως έτσι γίνεται, είπε. Δηλαδή, συνήθως, τα ζητάνε...

– Δεν συνηθίζεται πια, δεν είναι της μόδας, αν θέλετε τη γνώμη μου, απάντησε αυστηρά η άγνωστη.

Τίποτα δεν φοβόταν περισσότερο σ' αυτό τον κόσμο η κυρία Μπανκς, παρά «να μην είναι της μόδας». Ήταν ο εφιάλτης της. Κι έτσι, βιάστηκε να πει:

– Ε, λοιπόν, περίφημα! Ας αφήσουμε τα συστατικά. Τα ανέφερα, απλώς, για την περίπτωση που... θα τα χρειαζόσαστε. Το δωμάτιο των παιδιών είναι στο πρώτο πάτωμα.

Και η κυρία Μπανκς τής έδειξε τη σκάλα, χωρίς να πάψει να μιλάει. Γι' αυτό δεν πρόσεξε τι γινόταν πίσω της. Η Τζέιν κι ο Μάικλ, που παρακολουθούσαν τη σκηνή από το κεφαλόσκαλο, είδαν τη νεοφερμένη ν' ακολουθεί την κυρία Μπανκς. Μόνο που, αντί ν' ανεβαίνει τα σκαλοπάτια, ανέβαινε γλιστρώντας πάνω στο κιγκλίδωμα κι έφτασε στο κεφαλόσκαλο μαζί με την κυρία Μπανκς. Η Τζέιν κι ο Μάικλ ήξεραν πως κανείς δεν είχε κάνει ποτέ τέτοιο πράγμα.

Στο κατέβασμα, προτιμούσαν συχνά κι οι δυο τους να γλιστρούν στο κιγκλίδωμα. Αλλά στο ανέβασμα, ποτέ!

Κοιτούσαν την άγνωστη με κατάπληξη.

– Λοιπόν, σύμφωνοι; ρώτησε η κυρία Μπανκς.

– Βέβαια, με βολεύει, είπε η άλλη, σκουπίζοντας τη μύτη της με ένα μεγάλο μαντίλι, κόκκινο και άσπρο.

– Εσείς, παιδιά, ρώτησε η κυρία Μπανκς βλέποντάς τα, τι κάνετε εδώ; Σας φέρνω την καινούρια σας νταντά, τη Μαίρη Πόπινς. Τζέιν, Μάικλ, πείτε καλημέρα. Να και τα δίδυμα, πρόσθεσε, δείχνοντας τα μικρά, ξαπλωμένα στα κρεβατάκια τους.

Η Μαίρη Πόπινς τα κοίταξε το ένα μετά το άλλο, πολύ προσεκτικά, σαν ν' αναρωτιόταν αν της άρεσαν ή όχι.

– Σας κάνουμε, κυρία; ρώτησε ο Μάικλ.

– Μάικλ, μην είσαι αυθάδης, είπε η μητέρα του.

Η Μαίρη Πόπινς εξακολουθούσε να κοιτάζει τα παιδιά πολύ προσεκτικά.

Έπειτα, ρουφώντας τη μύτη της, δήλωσε αποφασιστικά:

– Τα παίρνω.

Θα έλεγε κανείς πως τους έκανε χάρη!

Όταν έφυγε η μπέρα τους, η Τζέιν κι ο Μάικλ πλησίασαν τη Μαίρη Πόπινς, που στεκόταν ολόγεια σαν τηλεγραφοξύλο, με τα χέρια σταυρωμένα.

– Πώς ήρθατε; ρώτησε η Τζέιν. Εμένα μου φάνηκε σαν να σας έφερε ο άνεμος.

– Ακριβώς, είπε η Μαίρη Πόπινς βγάζοντας το κασκόλ και το καπέλο της με τα λουλούδια, που τα κρέμασε στον στύλο του κρεβατιού.

Επειδή η Μαίρη Πόπινς ρουφούσε διαρκώς τη μύτη της, δείχνοντας πως η συζήτηση είχε τελειώσει, η Τζέιν σώπασε. Αλλά όταν η καινούρια νταντά έσκυψε για ν' ανοίξει τη βαλιτσούλα της, ο Μάικλ δεν κρατήθηκε να μην την αγγίξει και φώναξε:

– Τι αστεία βαλιτσούλα!

– Γουρούνι, είπε η Μαίρη Πόπινς βάζοντας ένα κλειδάκι στην κλειδωνιά.

– Για να κουβαλάτε γουρουνάκια μέσα;

– Όχι. Από γουρούνι.

– Α, κατάλαβα, είπε ο Μάικλ.

Αλλά δεν είχε καταλάβει τίποτα.

Όταν άνοιξε τη βαλιτσούλα, η Τζέιν κι ο Μάικλ τα έχασαν βλέποντας πως ήταν εντελώς αδειανή.

– Περίεργο! είπε η Τζέιν. Δεν έχει τίποτα μέσα.

– Πώς δεν έχει τίποτα μέσα! φώναξε η Μαίρη Πόπινς πειραγμένη. Είσαι βέβαιη πως κοίταξες καλά;

Κι έβγαλε από την αδειανή βαλιτσούλα μια ποδιά άσπρη, κολλαριστή, που την έδεσε γύρω από τη μέση της. Έπειτα ένα μεγάλο σαπούνι, μια οδοντόβουρτσα, ένα πακέτο φουρ-

κέτες, ένα μπουκαλάκι άρωμα, ένα πάνινο κάθισμα κι ένα κουτί παστίλιες για τον βήχα.

Η Τζέιν κι ο Μάικλ δεν πίστευαν στα μάτια τους.

– Μα είδα καλά! ψιθύρισε ο Μάικλ. Είμαι βέβαιος πως ήταν αδειανή.

– Σουτ! είπε η Τζέιν.

Η Μαίρη Πόπινς έβγαλε τώρα μια μεγάλη μπουτίλια με μια ετικέτα που έλεγε: «Μια κουταλιά, κάθε βράδυ, πριν από τον ύπνο» κι ένα κουτάλι, που κρεμόταν με μια κλωστή από τον λαιμό του μπουκαλιού.

Η Μαίρη Πόπινς άδειασε στο κουτάλι ένα σκουροκόκκινο υγρό.

– Είναι γιατρικό για σας; ρώτησε ο Μάικλ περίεργος.

– Όχι. Για σένα, είπε η Μαίρη Πόπινς απλώνοντας το κουτάλι.

Ο Μάικλ άνοιξε τόσα τα μάτια του, σούφρωσε τη μύτη και διαμαρτυρήθηκε:

– Δεν θέλω! Δεν είμαι άρρωστος! Δεν θα το πιω, όχι!

Αλλά τα μάτια της Μαίρης Πόπινς ήταν καρφωμένα επάνω του κι ανακάλυψε, ξαφνικά, πως δεν μπορούσες να κοιτάξεις κατάματα τη Μαίρη Πόπινς, χωρίς να υπακούσεις. Είχε πάνω της κάτι το παράξενο, κάτι το τρομερό. Το κουτάλι πλησίαζε... Ο Μάικλ δεν ανάσαινε πια, έκλεισε τα μάτια και κατάπιε. Ένιωσε μια ευχάριστη γεύση στο στόμα του και χαμογέλασε ενθουσιασμένος.

– Χυμός από φράουλες! ψιθύρισε. Κι άλλο, κι άλλο, κι άλλο!

Αλλά η Μαίρη Πόπινς, με το πρόσωπο πάντα βλοσυρό, ετοίμασε μια κουταλιά για την Τζέιν.

Αυτή τη φορά, όμως, το υγρό που έβγαине από την ίδια μπουτίλια, είχε χρώμα πράσινο, κίτρινο, ασημί. Η Τζέιν το δοκίμασε:

- Μουρουνόλαδο! είπε χτυπώντας τα χείλη της και
ξαναβουλώνοντας την μποτίλια.

– Σιρόπι λεμονιού! είπε, γλείφοντας τα χείλια της.

Και καθώς η Μαίρη Πόπινς τράβηξε προς τα δίδυμα, κουνώντας πάνω-κάτω την μποτίλια της, η Τζέιν ρίχτηκε μπροστά της, φωνάζοντας:

– Όχι! Όχι σ' αυτά! Είναι πολύ μικρά! Θα μπορούσε να τους κάνει κακό! Σας παρακαλώ!

Η Μαίρη Πόπινς έριξε μια τρομερή ματιά στην Τζέιν και χωρίς να της δώσει περισσότερη προσοχή, έχωσε το κουτάλι στο στόμα του Τζον, που το άρπαξε με απληστία. Από μερικές σταγόνες που χύθηκαν πάνω στη σαλιάρα του, η Τζέιν κι ο Μάικλ μπόρεσαν να δουν πως αυτή τη φορά το κουτάλι είχε γάλα. Η Μπάρμπαρα ήπιε κι αυτή την κουταλιά της· γουργούρισε από ευχαρίστηση κι έγλειψε το κουτάλι δυο φορές.

Τέλος, η Μαίρη Πόπινς ξαναγέμισε το κουτάλι και κατάπιε η ίδια το υγρό.

– Μουρουνόλαδο! είπε χτυπώντας τα χείλη της και ξαναβουλώνοντας την μποτίλια.

Η Τζέιν κι ο Μάικλ έτριβαν τα μάτια τους από την κατάπληξη, αλλά η Μαίρη Πόπινς ακούμπησε τη θαυματουργή μποτίλια πάνω στο τζάκι, στράφηκε προς το μέρος τους και πρόσταξε:

– Στο κρεβάτι τώρα! Αμέσως!

Κι άρχισε να τα γδύνει. Πρόσεξαν πως τα κουμπιά και οι κόπιτσες, που δεν ξεκούμπωναν εύκολα όταν τα έγδυne η Καίτη, τώρα υποχωρούσαν στη Μαίρη Πόπινς, μόλις τους έριχνε μια ματιά.

Μέσα σ' ένα λεπτό τα παιδιά ήταν στα κρεβάτια τους και διασκέδαζαν παρακολουθώντας στο φως του καντηλιού τη Μαίρη Πόπινς, που εξακολουθούσε να τακτοποιεί τα πράγματα της.